

SATITSUA ETA SATORRA.¹

Satitsua ari zan
 soro on batian,
 arto landare jaten
 sarturik lurpian;
 kaltia egin arren
 nekazariyari
 esaten zuben:—Ez dit
 ajolikan neri,
 bildur geigo ematen
 dit neri, lurpian,
 ibildutzen diranak
 ni beziñ gordian;
 bildurrez nabill beti
 noiz bañon noiz emen,
 nauten arrapatuko
 arto zañak jaten;
 satorra ere onen
 gisan zan ibiltzen,
 ark ere landariak
 zituben zupatzen,
 bañan au ere oso
 beldurti izanik,
 ibiltzen zan ikaraz

itz abek esanik:
 —Lapurretan nabil ni,
 baña naiz izutzen,
 nola bakarrik beti
 ibildutzen naizen....—
 Ontan topo egiñik
 biyak an batetan,
 oso ikaraturik
 geldi ziran bertan;
 batek bere artian
 esaten zuben au:
 —¡Ai! neriak egindu
 onechek ilko nau...
 Bestiak ere onen
 gisa ziyon:—¡Ené!
 onek ez dit utziko
 ezer egin gabe.—
 Ala bata bestien
 beldurrez zeudela,
 diyo au satitsuak
 bestiari onla:
 —Badakit nere gisa
 beldurrez zaudela,

(1) Fábulas premiadas con *mencion honorífica* en los Juegos florales celebrados en esta Ciudad en 1888. (Véase pág. 567 del tomo XIX.)

bañan lapurretan, ni
 bezin prest zerala,
 eta ni ere nola
 nabillen igualtsu,
 zér egin bear degun
 arren, adi-zazu:
 Nola biyak asmo bat
 daukagun artua,
 artzagun ondo biyak
 geren pekatua;
 obe degu elkarren
 laguntzan ibilli,
 beldur guchigo degu
 erukiko noski;
 eta izanik emen
 jateko-aukeran,
 ai zer ederki biyak
 bizituko geran.—

Bañan biyak batian
 zeudela lurpian,
 achur bat sartu-zuten
 bertara-kolpian,
 eta bizkarren erdi
 erditik sarturik
 gelditu ziran biyak
 an, chirchillaturik.

.
 Bazter galtzalle asko
 izanik munduban,
 konpondutzen dirade
 abenchen moduban;
 elkarren lagunkidan
 ibiltzen baitira,
 bañan azkenerako
 eroritzen dira.

BARATZAKO ARROSA ETA SASIKOA.

Arrosacho eder bat
 baratza batean,
 oso orriz betea
 baizeguen aidean,
 ain zan polita guztiz
 eta egokiya,
 kolore ederduna,
 aifñ churi gorriya,
 zeñak uste baizuben
 bere izatia,
 izango zala andik
 errira joatia,

galai edo damaren
 soñian jarriya,
 izan zediñ guztiyen
 begiragarriya.
 Sasi tarte batean,
 erdi ageriyen,
 zeguan beste arrosa
 oso miseriyan,
 esanaz:—Neri ez dit
 iñork begiratzen,
 alaz guziz emenchen
 pozez naiz bizitzen.—